

чката: „че трѣбва да почитаме старитѣ чловѣци, защото и ний ще устарѣемъ“, азъ така направихъ съ старата баба—и тя се зарадва. Утрѣ ще раскажа всичко на нашия учителъ и Марийка скочи весела и засмѣна.

„Помогнѣхъ на една стара баба, свѣршихъ си училищната работа, сега вече можъ да играѣ!“ казваше прилѣжната ученичка.

Леденото цвѣте.

Драгий татко! я по-гледай, погледай да видишь, какво хубаво бѣло цвѣте цѣвнѣло на нашия прозорецъ. То е посинано съ сребаренъ прахъ, който изглежда като скъпоцѣнни камъни,“ извикалъ малкия Кирилъ, който за прѣвъ пѣтъ бѣше видѣлъ зимната утрина въ стаята.

„Това е работата на зимата“, отговорилъ баща му.

„Менъ ми се струва, че това цвѣте по-вече ще трае, отъ колкото опова, що ти купи на мама,“ казалъ Кирилъ.

„Почакай малко, Кирилчо, до гдѣто слънцето се покаже и тогава ще се научишь да распознаваш истинната отъ справедливостѣта“, отговорилъ баща му.

Когато бѣлия день почнѣ да освѣтлява стаята и слънчевитѣ зари почнѣхъ да допиратъ до цвѣтетото на прозореца, тогѣва то почнѣ полегка—лѣгка да се изгубва отъ него.

„Знаешъ ли Кирилчо, че и зимата нѣщо те учи?“ попиталъ бащата.

„Какво ме учи, тате?“

„Слушай, Кирилчо, зимата се прѣдставя на хората тѣй хубава, както и нашиѣ хора. Но свѣта има хора съ сладки думи, които лѣсно измамватъ добродушния чловѣкъ. Но и тѣ сѣ такива, каквото бѣше и леденото цвѣте на прозореца. То отъ голѣмия мразъ станѣ